

Sygn. akt IV U 337/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 lipca 2013r.

Sąd Okręgowy we Włocławku IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Hanna Wujkowska

Protokolant: sekr. sądowy Violetta Wysocka Adryan

po rozpoznaniu w dniu 04 lipca 2013r. we Włocławku na rozprawie

sprawy **T. K.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.**

o emeryturę

na skutek odwołania T. K.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

z dnia 19 marca 2013r. znak: (...)

- 1. zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu T. K. prawo do emerytury od dnia 01 lutego 2013r.;**
- 2. nie stwierdza odpowiedzialności pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji.**

Sygn. akt IVU 337/13

UZASADNIENIE

T. K. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 19 marca 2013 roku odmawiającej przyznania prawa do emerytury.

Wnioskodawca podniósł, że będąc zatrudnionym w Przedsiębiorstwie (...) od dnia 21.12.1973r. do dnia 30.09.1989r. pracował w warunkach szczególnych jako operator żurawi samojezdnych. Nadto wskazał, że powierzone obowiązki świadczył w wymiarze 8-14 godzin dziennie na okoliczność czego wniósł o przesłuchanie świadków.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych podtrzymał całkowicie zaskarżoną decyzję i wniósł o oddalenie odwołania.

Motywuując zasadność zaskarżonej decyzji organ rentowy wskazał, że wnioskodawca na dzień 01.01.1999r. udowodnił 30 lat, 7 miesięcy i 6 dni okresów składkowych i nieskładkowych. Nie pozostaje w stosunku pracy i nie przystąpił do OFE. Pozwany ZUS podniósł jednakże, że T. K. nie udowodnił 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Organ rentowy nadmienił, że nie zaliczył wnioskodawcy do okresu pracy w warunkach szczególnych zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) od dnia 21.12.1973r. do dnia 30.09.1989r. oraz od dnia 02.10.1989r. do 30.11.1992r. w (...) we W. albowiem nie przedłożył on świadectw pracy w warunkach szczególnych.

Powołując się na brzmienie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych organ rentowy wskazał, że nie znalazł podstaw do przyznania T. K. prawa do emerytury, ponieważ nie wykazał niezbędnego do przyznania świadczenia 15-letniego okresu wykonywania pracy w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

T. K. urodził się (...).

W dniu 21 grudnia 1973r. wnioskodawca podjął zatrudnienie w Przedsiębiorstwie (...) na stanowisku operatora żurawi samojezdnych w pełnym wymiarze czasu pracy. T. K. został powierzony dźwig samojezdny typu L. o udźwigu 16 ton. W sytuacji, gdy przyznany mu dźwig wymagał naprawy wnioskodawcy powierzano inny dźwig. Do obowiązków T. K. należało rozładowanie i załadowanie samochodów, prefabrykatów betonowych. Powierzoną pracę wnioskodawca świadczył w systemie jednozmianowym.

W okresie od października 1988r. do maja 1989r. T. K. przebywał na budowie eksportowej w Z., gdzie świadczył pracę operatora żurawi samojezdnych.

Na mocy porozumienia między zakładami stosunek pracy T. K. uległ rozwiązaniu z dniem 30 września 1989r.

Dowód: świadectwo pracy k. 14, zaświadczenie k. 15, karta obiegowa zmiany k.37, wniosek k. 41 akt kapitału początkowego, świadectwo k. 1, karta obiegowa zmiany k.2-3, podanie k. 9, karty wynagrodzeń akta osobowe wnioskodawcy z (...), zeznania świadka W. W.nagranie od 00:09:35- 00:17:17, zeznania świadka H. R.nagranie 00:19:14- 00:29:20 płyta k. 26, zeznania T. K.nagranie 00:05:17-00:13:50 płyta k. 33 akt sprawy.

Od dnia 2 października 1989r. T. K. został zatrudniony w Przedsiębiorstwie (...) w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku operatora żurawi samojezdnych. W zakresie powierzonych obowiązków wnioskodawca dokonywał montażu elementów budowlanych na budowach.

Z powodu trudnej sytuacji finansowej przedsiębiorstwa w miesiącu grudniu 1990r. wymiar czasu pracy wnioskodawcy został ograniczony do połowy i obejmował on cały miesiąc.

Na okres od dnia 27 marca 1992r. do 1 września 1992r. T. K. został oddelegowany do Biura Projektów (...) we W., gdzie powierzono mu stanowisko kierowcy samochodu osobowego.

Z przyczyn dotyczących zakładu pracy stosunek pracy w wnioskodawcą uległ rozwiązaniu z dniem 30 września 1992r.

Dowód: zeznania wnioskodawcy nagranie 00:13:50-00:18:37 płyta k. 33 akt sprawy, karta obiegowa zmiany z 30.09.1992r., świadectwo pracy z dn. 30.09.1992r., podanie z dn. 26.09.1989r., pisma z dn. 30.11.1990r. i 28.11.990r., pisma z dn. 02.09.1992r., z dn. 30.06.1992r., z dn. 02.04.1992r., z dn. 27.03.1992r., z dn. 31.03.1992r., umowa o pracę d dn. 31.10.1989r., wypowiedzenie umowy o pracę z dn. 28.08.1992r., z dn. 22.08.1992r., karta obiegowa zmiany z 02.10.1989r., angaż z dn. 23.04.1991r. akt osobowych wnioskodawcy z (...).

Od 1 marca 2010r. wnioskodawca pobiera rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy przyznaną do dnia 31 grudnia 2013r.

Dowód: decyzja k. 42-43, k. 41 akt rentowych plik (...)

W dniu 25 lutego 2013r. T. K. wystąpił do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z wnioskiem o emeryturę.

Po przeprowadzonym postępowaniu wyjaśniającym Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z dnia 19 marca 2013roku odmówił T. K. prawa do emerytury. Motywując zasadność zaskarżonej decyzji organ rentowy podniósł, że

wnioskodawca na dzień 01.01.1999r. udowodnił wymagany staż ogólny okresów składkowych i nieskładkowych, w tym żadnego okresu pracy w warunkach szczególnych.

Dowód: wniosek k. 1, decyzja k. 6 akt rentowych plik (...).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach organu rentowego, które pozwoliły na odtworzenie historii zatrudnienia wnioskodawcy.

Ustalenia dotyczące zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) od 21.12.1973r. do 30.09.1989r. szczególności charakteru wykonywanej przez niego pracy dokonane zostały na podstawie dokumentów zawartych w aktach kapitałowych tj. zaświadczenia, karty obiegowej zmiany, wniosku oraz dokumentów zgromadzonych w aktach osobowych z (...) tj. karty wynagrodzeń, karty obiegowej zmiany i podania. Dokumenty te nie były przez żadną ze stron kwestionowane a nadto pomimo upływu lat są one nadal czytelne i nie noszą jakichkolwiek znaków przerobień. W przedłożonych dokumentach wskazano, że w spornym czasookresie wnioskodawca pracował jako operator żurawi samojezdnych. Nadto powyższa okoliczność została potwierdzona treścią zgodnych zeznań świadków, którzy potwierdzili taki charakter pracy wykonywanej przez wnioskodawcę. Świadek W. W. potwierdził fakt zatrudnienia wnioskodawcy na stanowisku operatora dźwigów samojezdnych, nadto opisał zakres czynności przez niego wykonywanych. Co więcej świadek pracujący ówczesnie na jednej zmianie z T. K. wskazał, że czynności operatora wykonywane były przez odwołującego stale w pełnym wymiarze czasu pracy przez okres całego roku. Również świadek H. R. zeznał, że co do zasady wnioskodawca jeździł jednym dźwigiem załadując i rozładując materiał, w sytuacjach awaryjnych przesiadał się na inny dźwig. Swoją pracę świadczył całorocznie. Świadcowi wiadomym również było, że wnioskodawca przebywał na kontrakcie w Z..

Dokumenty znajdujące się w aktach osobowych wnioskodawcy z Przedsiębiorstwa (...) pozwoliły przy tym na określenie ram czasowych zatrudnienia wnioskodawcy, przyczyn ustania stosunku pracy oraz pośrednio samego stanowiska pracy albowiem ubiegając się o pracę wnioskodawca w podaniu o pracę wskazał, że ubiega się o stanowisko operatora żurawia. Stanowisko operator zostało również wskazane w karcie obiegowej zmiany, angażu z 23 kwietnia 1991r. oraz umowie o pracę. Nadto treść owych dokumentów została uzupełniona treścią wiarygodnych zeznań samego wnioskodawcy, który opisał zakres wykonywanych przez siebie czynności oraz potwierdził, że przez ostatnie pół roku zatrudnienia wykonywał pracę kierowcy.

Przechodząc do merytorycznych rozważań wskazać należy, iż koncentrowały się one na ustaleniu czy T. K. spełnia wszystkie przesłanki do przyznania mu prawa do emerytury. Mając na uwadze dyspozycję art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych Sąd badał czy wnioskodawca na dzień 1 stycznia 1999r. udowodnił wymagany okres składkowy i nieskładkowy, okres pracy w warunkach szczególnych oraz czy nie przystąpił do Otwartego Funduszu Emerytalnego. Zgodnie bowiem z powołanym przepisem ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, wynoszący 20 lat dla kobiet, 25 lat dla mężczyzn.

Powyższa emerytura przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa.

Mając równie zastosowanie w przedmiotowej sprawie § 4 ust.1 pkt 1 i 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub szczególnym

charakterze (Dz. U Nr 8, poz.43 ze zm.) stanowi zaś, że pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, stanowiącym załącznik do powołanego wyżej rozporządzenia Rady Ministrów nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki– w przypadku- mężczyzn osiągnął wiek emerytalny wynoszący 60 lat i ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zdaniem Sądu Okręgowego mając na uwadze ustalony w sprawie stan faktyczny na uwzględnienie zasługuje stanowisko prezentowane w toku procesu przez T. K..

W ocenie Sądu wnioskodawca jednoznacznie wykazał, iż w ramach swojego zatrudnienia przez okres ponad 15-stu lat pracował w szczególnych warunkach. Jak bowiem wskazano zgromadzony materiał dowodowy pozwala na ustalenie, iż od 21 grudnia 1973r. do 30 września 1989r. i od 2 października 1989r. do 26 marca 1992r. i od 1 do 30 września 1992r. nieprzerwanie pracował w warunkach szczególnych jako kierowca żurawi samojezdnych. Niniejsze stanowisko zostało uznane za stanowisko, na którym wykonywana jest praca w warunkach szczególnych na mocy powołanego Rozporządzenia Wykaz A Dział V poz. 3 oraz odpowiednio zarządzenia Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych Nr 9 z dnia 1 sierpnia 1983r. w sprawie wykazu stanowisk pracy nadzorowanych przez Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych, na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach uprawniające do wcześniejszego przejścia na emeryturę oraz do wzrostu emerytury lub renty Wykaz A, dział V, poz. 3 pkt 4 i Zarządzenia Nr 7 Ministra Przemysłu Chemicznego i Lekkiego z dnia 7 lipca 1987r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu przemysłu chemicznego i lekkiego Wykaz A dział V poz. 3 lit. B pkt 1.

Reasumując poczynione rozważania Sąd Okręgowy uznał, iż T. K. przysługuje prawo do wcześniejszej emerytury albowiem spełnia on warunki jej uzyskania ustanowione w art. 184 cytowanej ustawy. Ukończył on bowiem 60 lat, na dzień 1 stycznia 1999r. udowodnił okres składkowy i nieskładkowy wynoszący 30 lat, 7 miesięcy i 6 dni, w tym 18 lat, 3 miesiące i 3 dni pracy w warunkach szczególnych (15 lat 9 miesięcy i 9 dni zatrudnienia w Przedsiębiorstwie (...) i 2 lata 5 miesięcy i 24 dni zatrudnienia w (...) po odliczeniu miesiąca grudnia 1990r. kiedy wymiar czasu pracy wnioskodawcy został obniżony do połowy).

W związku z powyższym Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴§ 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał T. K. prawo do emerytury z tytułu wykonywania pracy w warunkach szczególnych od dnia 1 lutego 2013r. tj. od pierwszego dnia miesiąca w którym wnioskodawca złożył wniosek o emeryturę (zgodnie z art. 129 ust. 1 cytowanej ustawy).

Postępując zgodnie z dyspozycją art. 118 ust. 1a powyższej ustawy Sąd nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji albowiem dowody jakie stanowiły podstawę do przyznania wnioskodawcy przedmiotowego świadczenia zostały zgromadzone dopiero na etapie postępowania sądowego.